

Kritikk

Valg? Nei, hvorfor dét?

David van Reybrouck: **Mot valg** Font Forlag, 2014

Frie valg er en selvfølge i et moderne demokrati. Men heller lotteri, sier belgisk historiker.

VALG

PAAL FRISVOLD

Belgia er surrealismens hjemland. Landet har lang tradisjon for nytenkning og kreativitet, ikke bare i kunst, mote og arkitektur, men også i politikk – både på godt og vondt. Med en velferdsstat (og gjeld) Norge bare kan drømme om (gratis barnehager, gratis kollektivtrafikk opp til 16 år, sykehus uten køer), har belgierne opparbeidet en akademisk tradisjon fra gratis og frittenkende universiteter. Nå har de produsert et befriende uredt innspill til vår tids store utfordring: politisk maktesløshet. For vårt vestlige demokrati er blitt mer tannløst, men samtidig mer høyroretet. Historiske forkjempere for demokratiet, Europa og USA har utviklet samfunn som ikke lenger klarer å ivareta behovene til folk flest. Gryende nasjonalisme og økonomisk urettferdighet setter våre tradisjonelle demokratiske verdier under press. Nye og innovative bevegelser utenfor partipolitiske rammer – neo-parlamentarikerne – skyter fart, som Occupy Wall Street i USA, Podemos i Spania, Cinque Stelle i Italia og Maidan-plassen i Kiev. Tenk at vi da er så heldige å ha noen som ser det store bildet, og tar oss med på en historisk og idépolitisk reise om valg, hvor det konkluderes enkelt og greit, men vidunderlig troverdig *imot* valg. Som slår fast at valg er *ut*. Avleggs. Dette er god og innsiktsfull statsvitenskapelig underholdning på høyt plan.

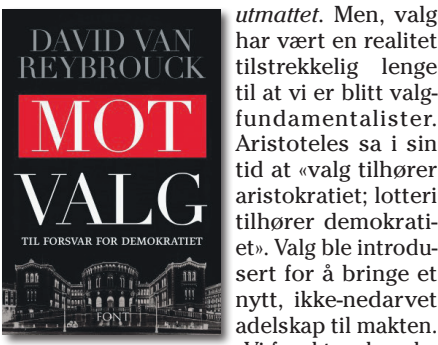
Vår tid domineres av demokratisk tretteht; folk føler seg maktesløse, noe synkende valgdeltakelse viser.

Ikke demokrati. Den belgiske, nederlandsktalende forfatter og historiker David van Reybrouck åpner en helt ny verden for oss i *Mot valg*. Like frekk som sin landsmann Magrittes tegning av en pipe – som ikke var noen pipe, men bare er en tegning av en pipe – lokker van Reybrouck oss med i en logikk vi aldri trodde vi skulle bite på: *Valg er ikke demokrati*. Lekende lett plukker han valgets rolle i våre moderne demokratier fra hverandre. Som lesere blir vi så provosert at vi må bla sidene raskt om for å få øye på hva forfatteren mener er alternativet til vår demokratiske forståelses morsmelk. For finnes det i det hele tatt noe alternativ til valg? Her har vi kjempet og dødd for demokrati og ytringsrihet i generasjoner. Frie valg sitter innprenet i universets pannebaker, befestet for evigheten i FN's menneskerettskonvensjon. Og dessuten: Aldri i historien har verden sett så mange demokratier i land uttrykt med, nettopp, frie valg. Så hva er da problemet?

Maktesløshet. Har van Reybrouck bodd for lenge i et land dominert av politiske, språklige og kulturelle minefelter fordi folk i nord ikke skjønner et kløvya ord i sør, og folk i sør ikke et kløvya ord i vest? Nei. Van Reybrouck tegner et troverdig bilde av en tradisjonell vestlig tankegang som ikke lenger klarer å leve opp til sitt opprinnelige ideal. Vår tid domineres av *demokratisk tretteht*; folk føler seg maktesløse, noe synkende valgdeltakelse viser. Politisk engasjement i form av partimedlemskap faller stadig og ligger på rundt kun fire prosent i Vesten, med hederlig unntak av Østerrike og Norge med cirka ti prosent. Hvorfor stemme når det ikke gjør noen forskjell? Teknologi gir oss teknokrati – til folkets fortvilelse og gryende raseri. Da ropes det på sterke ledere – som ikke nødvendigvis tar frugg av hensyn til verken valg eller parlament. Van Reybrouck appellerer fengende bredt.

Å være parlamentariker er blitt en karrierevil, slår van Reybrouck fast. Politikerne tjener ikke lenger folkets beste. Kan han ha hørt Erik Byes svirrende Facebook-video – som med artistens levende ansikt og dirrende stemme når oss langt inn i sjelen når han proklamerer: «Politikere er folkets tjener, ikke folkets herrer. Det må de ikke glemme!» Van Reybrouck er helt enig med Erik Bye.

Utmattelse. Mens demokratiet er 3000 år gammelt, har valg bare eksistert de siste 200. Det kan derfor være litt tidlig å konkludere med annet enn at demokratiet er

utmattet. Men, valg har vært en realitet tilstrekkelig lenge til at vi er blitt valgfundamentalister. Aristoteles sa i sin tid at «valg tilhører aristokratiet; lotteri tilhører demokratiet». Valg ble introdusert for å bringe et nytt, ikke-nedarvet adelskap til makten. «Vi foraker de valgte, men tilber velgerne.» «Det neste valget blir viktigere enn å oppfylle det siste.» I det hele tatt, van Reybrouck gir oss *sound bites* som perler på en snor: «Valg er politikeres fossile brennstoff.» Mens valg en gang ble brukt til å bygge land, er de nå kilden til demokratiets ødeleggelse. Og det er her leseren virkelig begynner å lure: Skal vi bytte ut valg med loddrekning? Ja, er van Reybroucks svar – og vi nær bokens klimaks. Men her går *Mot valg* dessverre, men antakelig helt nødvendig, over i læreboksjangeren. Dét er van Reybrouck nødt til når han først spenner buen.

«Politikere er folkets tjener, ikke folkets herrer. Det må de ikke glemme!» Erik Bye

Underholdning. Men først: Startskuddet for vårt eget kommunevalg gir på mange måter van Reybrouck rett i at valg er forvandelt til underholdningsobjekter: I en trang kafé, under et lavt tak, rundt et lite bord, sto to sirkushester klare til kamp. Seerne kunne ta og føle på spenningen – og observere hvor anspent og adrenalinfylt statsministeren var der hun stirret som olmt på sin rival fra venstre side. Der stod han, kjekk og slank, men kikket stadig mer lengtet ut etter støttende blikk blant publikum. Dolly Parton og Dean Martin, ville nok van Reybrouck antydnet. Lynraske verbale tirader ble parert og ripostert. Fakta spiddet og dementert. Retorikken satt så kjapt og presist fra venstre hjørne at publikum overså de 30 kiloene for mye, og blikket landet stadig oftere på to noe flekkete, fektende hender fra høyre som avledet enhver verbal oppmerksomhet. Til publikums store glede sto Sigrid – en vakker, mild og avvæpnende Synnøve Solbakken – mellom de pesende erkjefundene. Hvilket show!

Ikeamøbel. Det er disse geniale, grusomme, men fascinerende forestillingene van Reybrouck fremhever som er ut tegnene på vår tids valgs fallitt. Valg domineres av rivaliserende profesjonelle eksperter i overtalelsesteknikk, skriver han, og refererer til den britiske sosiologen Collin Crouchs arbeid. Folkets valg fanges av politikeres opptreden mer enn politikkens innhold. Og det var vel ikke meningen?

Aristoteles sa i sin tid at «valg tilhører aristokratiet; lotteri tilhører demokratiet».

Valg er blitt for demokratiet det som finanssektoren er for økonomien, forsøker van Reybrouck å si: et mål i seg selv – mens det kun var ment som et redskap. Valg eksporterer nærmest som er et møbel fra Ikea; frie og riktige valg monteres på stedet, eller ved hjelp av idealagte bruksanvisning, enten det er i Afghanistan, Irak, Sudan eller Kongo. Forfatterens respekt og avsky for folkeavstemninger er bedårende sann i sin beskrivelse: *If you don't know, say no!*

Tidlig fase. Så til konseptet loddrekning, hvor boken flater ut i en mer beskrivende sjanger. Det er synd, men viktig. For våre puritanske sinn trenger sårt konkrete bevis på at loddrekning er en seriøs fremgangsmåte, med erfaringer fra nyere tid som kan kvantifiseres og kvalitetstjekkes. Dette gjør van Reybrouck grundig og omfattende, men til det lett kjedsommelige, sammenliknet med utgangspunktet. Beskrivelser av demokratisk nybrottsarbeid i Irland, EU og på Island fascinerer, men ender dessverre opp i tabeller og fratar boken sin originale sjarm.

Kombinasjonen av valg og loddrekning, og forskjellige versjoner av borgerfora, gir rom for håp. Van Reybrouck klarer å åpne et stimulerende perspektiv for at demokratiet slik vi kjenner det, fortsatt er i en tidlig fase. *Veldig* tidlig. Og at vi har svært mye å glede oss til.

Frivold er skribent og tidligere leder av Europabevegelsen, bosatt i Brussel. pfrisvold@gmail.com

Partikulturen ødelægger demokratiet

Simone Weil: **The Abolition of All Political Parties** New York Review of Books, 2014

Politikerens uafhængige integritet må overtrumfe partiideologi for at demokratiet skal fungere, mener Simone Weil.

FILOSOFI

ALEXANDER CARNERA

Den netop afgæede socialminister for det danske parti Radikale Venstre Manu Sareen udtaler i et interview i avisen Politiken at han var ved at få kvalme over ikke at kunne sige sin egen mening og fremsige sin egen holdning indenfor vigtige mærkesager, men konstant skulle passe sig ind efter partitoppen. Han sagde aldrig det han mente – kun det han skulle. «Det svigtede løfte om øremærket barsel til fædre var en regulær 'dårlig oplevelse'». «Har man partimagt, har man intet at skulle have sagt.» Han udtaler at «vi har udviklet en meget negativ politisk kultur».

Partikulturens gravsten. Han er ikke et enestående tilfælde. Det er snarere blevet normen at folketingsmedlemmer ikke udviser selvstændig tankevirksomhed, mens udelukkende følger partitoppens diktat. Men læser man den franske filosof og forfatter Simone Weil, er dette ikke et simpelt resultat af en strategisk konkurrencekultur; det er resultatet af en særlig logik der følger med selve partikulturen. I sin bog *On the Abolition of All Political Parties* (Om opløsningen af alle politiske partier) argumenterer hun for at en politikers første egenskab er integritet, og at dømmekraftens uafhængige integritet, rodfæstet i en stræben efter retfærdighed og sandhed, aldrig kan tilsidesættes af en partiideologi. Når disse fundamentale egenskaber tilsidesættes, forvandler folketingsarbejdet sig til et cirkus der kun kan skabe foragt fra offentligheden. Når de som stemmer foragter de repræsentative politikere, bringes demokratiet i akut fare. Weils skrift er en gravsten over moderne parti- og organisationskultur.

Godhed som legitimitet. Teksten er skrevet i 1943, kort før Weils tragiske, korte liv fandt sin afslutning. Hun var i London hvor hun var med til at samle den Frie Franske Organisation under général de Gaulle, men blev chokeret og skuffet over franske politikers forslag på at vende tilbage til gamle og ødelæggende partipolitiske strategier

– splittelse, rivalisering og nedgørelse af modstanderen. Teksten blev trykt første gang på fransk i 1950 i *La Table Ronde* og særligt fremhævet af André Breton (surrealismens grundlægger) og Alain Chartier (den store essayistiske filosof fra Sorbonne og Simone Weils tidligere lærer). Roden af «ordet 'parti' er anglosaksisk, og har et element af sport og leg forbundet med institutioner af aristokratisk oprindelse, mens plebejerske institutioner var seriøse fra begyndelsen». Endnu under den franske revolution (1789) blev idéen om et «parti» anset for et direkte onde det var nødvendigt at undgå. Det politiske parti opstod i kølvandet på rædselsregimet under den franske revolution. Weil skriver: «Den eneste legitime grund til at fastholde et parti, er ideen om godhed.» Og: «Demokrati, flertallets regel, er ikke goder i sig selv. De er blot midler til det gode.» «Kun retfærdighed og sandhed kan være et kriterium for det gode.» Hun roser Rousseaus bog *Den sociale kontrakt*, men adviser den fordi en ting ikke kan være retfærdig blot fordi den beror på en almen vilje. Denne er genstand for tilfældige impulser. Resultatet er en «karikatur af den almene vilje». Kun læreprocessen for den opmærksomme tanke og fornuft kan danne grundlag for retfærdighed og sandhed. Spørgsmålet er om et politisk parti overhovedet kan varetage de to. Et politisk parti har, ifølge Weil, tre karakteristika: «1. Et politisk parti er en maschine der genererer kollektive lidenskaber. 2. Et politisk parti er en organisation designet til at udøve kollektivt pres på dets individuelle medlemmer. 3. Egen vækst og forøgelse er det første og ultimative mål for ethvert politisk parti, uden grænser.» Weil hævder nu at med disse karakteristika vil ethvert parti være potentielt totalitært. Årsag: «Det som fremstilles som mål, er blot midler.» Eksemplervis «penge, magt, staten, national stolthed, økonomisk produktion». Kun godhed, det vil sige retfærdighed og sandhed, kan være mål. Partier der kun tager imod flygtninge under forudsætning af at disse hurtigst muligt kommer i arbejde, camouflerer økonomiske midler som mål. Eksemplerne er legio.

Tilbedelse og tankeløshed. Et partis doktrin (program) skal varetage offentlige interesser, men et partis doktrin er vag og svingende, og stiller ikke krav om opmærksomhed og indlevelse som al oprigtig sandhedssøgen kræver. Partiprogrammer bliver

uvirkelige fordi de konstant må opfinde forestillingen om «en offentlig interesse der er en fiktion, en tom skal uden virkelighed». De bliver deres eget mål, med det resultat at blind tilbedelse af programmet tager over. Heraf behovet for partivækst og total magt. Propaganda og ideologisk kontrol tager over – i dag kaldet spind. Uden dette forsvinder partiet. Derfor hører vi ikke mere politikere der taler på vegne af retfærdigheden og sandheden om tingene. De siger: «Som borgerlig eller liberal mener jeg ...», ligesom når man siger: «Som dansker mener jeg ...». «Som katolik mener jeg ...».Weils kritik: «Man tænker hvad man tænker, ikke fordi man er fransk eller katolik eller socialist, men fordi sandhedens uimodståelige lys tvinger én til at tænke sådan.» Hvis et «partimedlem er optaget af at følge det indre lys og tilsidesætte alt andet, vil han bødre sig parti.» «Den, der ikke er sig selv tro mod det indre lys, installerer løgten i hjertet af sjælen.» Af de tre løgne – lyve for partiet, for offentlighed, for sig selv, er førstnævnte det mindste onde. Resultatet er automatreaktioner og tankeløshed hvor man undrager sig forpligtelsen på at forfølge sandhed og retfærdighed. Meget få løber i dag den risiko at udtrykke et reflekteret personligt synspunkt med rod i opmærksomhedens anstrengelse.

Undertrykkelse af intellektuel udvikling har rod i den katolske kirkes kamp mod kætteri.

Partikontrol. Løgn og fejlagtighed kommer til at styre mennesker der ikke begære sandheden og retfærdigheden. Og de som ikke indretter sig under partiet, betaler med deres liv og anseelse. Et nyt partimedlem må underkaste sig partiets autoritet. Resultatet er en partiånd der inficerer alt. Tv-debatter handler ikke om at forfølge sagens sandhed og tænke konsekvenserne igennem, men at «tage parti for eller imod». Weil er profetisk når hun fremhever hvordan skoler og læreranstalter ikke længere styres af uafhængig sandhedssøgen, men af tidsskrifter med bestemte ideologiske dagsordener. Resultatet hun ser for sig, er «mennesker styret af begæret efter konformitet» og «en intellektuel spedalskhed der forgiftet al tænkning». Hun konkluderer: «Denne spedalskhed dræber os; det er tvivlsomt om den kan kræures uden først at opløse alle politiske partier.»

Det store bæst. Weils kritik af partikultur er en kritik af moderne organisationskultur som sådan, der gør tilbage til den katolske kirkes struktur. Moderne partiers undertrykkelse af

Om reelle og imaginære trusler mot Norge

Helge Lurås: **Hva truer Norge nå? Sikkerhetspolitiske selvbedrag etter den kalde krigen** Cappelen, 2015

Fortsatte flyktningstrømmer, jihadisme og økende ressursknapphet vil kunne føre til en langvarig økonomisk nedgang, mener Helge Lurås.

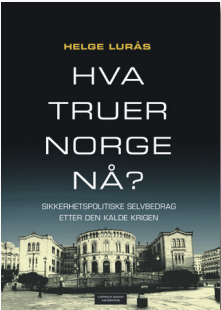
SIKKERHETSPOLITIKK

ASLAK STORAKER

Johan Galtung har uttalt at et kjennetegn ved norsk utenrikspolitisk tenkning er å identifisere de onde og de gode, og deretter vil all sin oppmerksomhet til å fordømme de onde og støtte de gode. Dette har vel sjelden vært mer påtakelig enn i den norske diskursen som hadde vært rådende overfor Russland de siste par årene, og i et slikt diskusjonsklima fremstår det tidvis som en ren intellektuell nytelse å lese Helge Lurås kjølige og analytiske tilnærming til Norges sikkerhetspolitiske utfordringer i *Hva truer Norge nå?*

Realisme vs. Idealisme. Lurås bruker en del plass i boken på å drøfte ulikheten mellom en realistisk og idealistisk tilnærming til sikkerhetspolitikk. Mens den «realistiske» skolen innenfor internasjonal politikk anser at alle staters adferd primært handler om å fremme egen sikkerhet og innflytelse, mener «idealistene» at de vestlige statene vil og bør lede an i å demokratisere resten av verden. Forfatteren plasserer seg klart i den realistiske tradisjonen, og fremhever at idealistenes forsøk på regimeendringer i andre land ofte fører til statskollaps, anarki og terror, samtidig som de overser alvorlige sikkerhetspolitiske utfordringer i eget land på grunn av en naiv utviklingsoptimisme.

Lurås drøfter forholdet mellom idealistisk overbevisning og realpolitiske interesser når det gjelder den norske debatten som førte til bombingene av Jugoslavia i 1999. Han mener de humanitære grunnelsene som ble brukt «åpenbart ikke [var] et fullstendig oppriktig uttrykk for hvilke hensyn som stakk under [...] Likevel er ikke innleggene og debattene nødvendigvis

faller likevel ned på at idealistiske utlær, ikke strategiske interesser, har vært den avgjørende beveggrunnen for USAs intervensjoner.

Forfatteren mener videre at idealistiske politikere ofte har en tendens til å forveksle hva som er en mulig og/eller sannsynlig fremtid med hva som er en ønskelig, og til å erstatte deskriptive analyser av lands interesser med naive antakelser basert på landenes forhold til parlamentarisk demokrati og liberale menneskerettigheter. Som universell modell mener han systemet innebærer svakheter, blant annet viser han til statssammenbruddet og borgerkrigene i Jugoslavia og Irak oppsto med utgangspunkt i at et autoritært, multikulturelt regime ble erstattet av et parlamentarisk system der folk stemte frem partier basert på etniske og religiøse skillelinjer. Og på menneskerettighetsfeltet har Vesten mistet mye av sin troverdighet på grunn av USAs kidnappinger, hemmelige fengsler, overvåking og tortur.

USA og Russland. Noen av de viktigste delene av boken handler om forholdet mellom Norge og Russland. Lurås slår fast at Russland ikke har noen strategiske interesser av å angripe Norge. Grensene mellom landene er avklarte, det finnes ingen betydelig russisk minoritet her, vi er ikke en del av det post-sovjetiske rom der Russland påberoper seg rett til innflytelse, og russerne har allerede så mye olje- og gassressurser at de må konsentrere seg om å utvikle og beskytte disse heller enn å skaffe seg kontroll over flere.

Interessant nok peker Lurås på NATO-medlemskapet som den eneste plausible grunnen til at Norge kan bli trukket inn en konflikt med Russland, ved at vi blir trukket inn i konflikter andre steder som skaper motsetninger til vår nabo i øst. Dette sies også åpent i Etterretningstjenestens ugraderte trusselvurdering i 2013. Også Norges faktiske rolle i en eventuell konfrontasjon mellom USA og Russland – under et eventuelt amerikansk atomangrep mot Russland er

norsk etterretning ment å skulle bistå amerikanerne i å ødelegge russiske ubåter så disse ikke kan skyte atomraketter tilbake – og den stadige beskrivelsen av Russland som en trussel, bidrar til å skape uønevendig mistro fra russisk side. Lurås sier bent frem at fiendebildet av Russland er «uærlig og falskt», og primært opprettholdes for å rettferdiggjøre militærutgifter og NATO-medlemskap.

Lurås mener at Norge på egen hånd er i stand til å opprettholde en moderne marine og flyvåpen som vil gjøre at et potensielt fiendtlig Russland avskrekkes fra å angripe. Men han ser også fordeler ved å bli i NATO – paradoksalt nok fordi mange av våre vest-europeiske alliansepartnere står i potensielle motsetningsforhold med Norge både angående tilgang på energi og havområder, og at det derfor kan være i norsk interesse å nøytralisere disse motsetningene gjennom en formell allianse.

Den eneste plausible grunnen til at Norge kan bli trukket inn en konflikt med Russland, [er] at vi blir trukket inn i konflikter andre steder som skaper motsetninger til vår nabo i øst.

Forfatteren argumenterer troverdig for at den definitivt viktigste grunnen til å delta i kriger fra norsk side har vært å pleie forholdet til USA ut fra en tanke om at amerikanerne da vil føle seg forpliktet til å hjelpe Norge under en eventuelt fremtidig konflikt med Russland. Norge ville aldri sendt soldater til Afghanistan om ikke USA hadde bedt om det, og kommer heller ikke til å stå igjen med soldater der etter at USA bestemmer seg for å trekke seg ut. Norske utenrikspolitiske beslutninger tas alltid med henblikk på «hva de vil si i Washington». Til tider gir dette seg direkte patetiske utslag, som da statsminister Stoltenberg rodmot da Obama roste ham for den militære innsatsen i Libya.

Lurås er ikke nådig i sin vurdering av Norges politikere og medier når det gjelder NATOs «humanitære intervensjoner». Om Libya skriver han at krigen ble omgitt av «løgner og halvsannheter», og at mediene «lot propaganda gå for nyheter». Intervensjonene har i stor grad vært mislykkede, både fra lokalbefolknings og Vestens perspektiv. Invasjonen av Irak og

medlemmernes egen intellektuelle utvikling har rod i den katolske kirkes kamp mod kætteri, og ikke minst en autoritær etik baseret på gruppen eller institusjonen. Hun var åndelig kristen, men kunne ikke forlige sig med kirken som institusjon, og lod sig ikke døbe. Hun avfiste ligeledes marxismen fordi dens begær for sandhed og retfærdighed endte i en blind tro på en ny gruppe-etik der bandede vejen for «det store bæst». For hende var det 19. århundredes forbrøydelse en gentagelse af antikikens Romerrige, den totalitære stat der ødelægger de gamle civilisationers kamp for retfærdighed og godhed. Som den polske forfatter Czeslaw Milosz skriver i sit efterskrift: «Det basale sociale og politiske spørgsmål for det 20. århundrede er: 'Kan den emancipation der vindes af samfundet, overføres til individet?'" Det er en vanskelig kamp, men en vigtig lære fra Weil vil være: «Vi bryder os ikke om at tænke tingene til deres bitre ende. Vi flygter fra forånd for konsekvenserne.» Hendes usadvanlig intelligens handler om at udvise den højeste grad af opmærksomhed overfor den svage og den lidende menneskehed. Serios tænkning har rod i opmærksomhedsevnen for det gode.

Opmærksomhedsevne. «Det er når vi begærer sandheden med en tom sjæl, uden at forsøge at gætte os til indholdet, at vi modtager lyset. Heri beror hele opmærksomhedsevnen.» Opmærksomhedsevns læringsproces er i Weils optik et andet ord for sandhed som det der bestemmer den menneskelige tilstand. Weil vender sig mod den moderne idé om at mennesket foretager sine valg i en verden uden objektive værdier. Den modne opmærksomhedsevne stræber mod en ydre autoritet, ikke en gud eller indbildt fantasi, men en normativitet som er givet med det gode. Moral er en evne til at handle, men det er også en evne til at se virkeligheden og ens medmennesker på en sand måde., frigjort fra fordomme og fastlåshed. I hovedværkerne *Tyndge og nåde* (*La pesanteur et la grace*) og *Den store forventning* (*Attente de Dieu*) gør hun opmærksomhedsevnen til omdrejningspunktet. Det gode bliver Weils erstatning for Gud. Gud er et billede på det gode, men vi må gå ud over billedet. For Weil betyder det at vi må bevæge os gennem fiantiens billeder, herunder partiet eller organisationens doktriner som spærre os inde i selviske følelser og en jagt på konformitet i livsførelse og tanke. Opmærksomhedsevnen er den evne hvor vi bryder gennem de indbildte fantomer og partibilleder, en evne til at se andre, se ting, se verden. Derfor er stræben efter det gode en læringsproces der mere handler om modtagelighed end om mestring.

Carnera er essayist og forfatter. Ac.mpp@cbs.dk

Annonserer i Ny Tid?

Se priser på nytid.no eller kontakt annonse@nytid.no

^[1] Storaker er bibliotekar og redaktør i tidsskriftet Sosialistisk framtid
aslakstoraker@yahoo.no